

CONAN

Acheronská dýka

Andy Knocker

BROKILON

Andy Kocker

CONAN: ACHERONSKÁ DÝKA

Copyright © 2015 by Ondrej Trepáč

Cover © 2015 by Tibor Paštrnák

For Czech Edition © 2015 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-229-7 (PDF)

Andy Knocker

Conan:
Acheronská dýka

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2015

Conan

v nakladatelství Brokilon

Juraj Červenák: Conan nelítostný

Juraj Červenák: Conan a svatyně démonů

Juraj Červenák: Conan a dvanáct bran pekla

Jack deCraft: Conan a královna smrt

Andy Knocker – Conan: Acheronská dýka

Jaroslav A. Polák – Conan: Třetí krok do hlubin

<http://www.brokilon.cz>
<https://www.facebook.com/brokilon>

1.

Conan spěchal tmavou ulicí; vlastně ani nespěchal, ale přímo běžel. Kdesi za sebou slyšel dusot vojenských sandálů a řinčení plechové zbroje vojáků městské stráže Erúku, kteří mu byli v patách už od domu pana Callmeta. Zatracené schody! Nikdo mu neřekl, že tak strašně vržou. Moc toho ukrást nestihl, ale na druhou stranu jej alespoň netížil vak s lupem. Všechno se mu vešlo do kapes u vesty.

Ulice se náhle lomila v pravém úhlu a Conan to vnímal jako výhodu. Na pár okamžiků se ztratil vojákům z dohledu. Ve slabém světle měsíce viděl dlouhou řadu domů, samé výstavní vily nepochybně patřící členům místní honorace. Všechny měly vysoké ploty z tepaného železa a na oknech v přízemí pevné husté mříže. Okna v patrech byla zavřená. Nebyl by pro něj problém vyšplhat ke kterémukoli z nich, ale musel by ho rozbít, což by bylo v nočním tichu slyšet na míle daleko. Neměl však příliš na vybranou. Chce-li se ztratit z dohledu stráží, do některého z nich se musí dostat. Když bude zticha, domácí si ani nemusí ničeho všimnout a on se později dostane zase z domu ven. Dokázal se pohybovat naprosto tiše, nenadělal víc hluku než lehký vánek. Horší bude, pokud si ho domácí všimnou...

Spása přišla hned z druhého domu. Okno v patře bylo otevřené, a bude-li dost rychlý, zmizí v něm dříve, než ho spatří vojáci.

Přehoupl se přes plot a po výstupcích na zdi se rychle dostal k oknu. Skočil dovnitř, aniž by přemýšlel o tom, zda tam někdo je, nebo není, rychle zaklapl okenici a přihrčil se. Netrvalo to ani deset úderů srdce a ulicí zazněly ony známé zvuky, které slyšával tak nerad. Naštěstí brzy ztichly. Posadil se na podlahu a zhluboka si vydechl.

Tohle se mu stalo poprvé za těch pár měsíců, co prodléval v Erúku, druhém největším městě království Shemu. Město samotné už docela dobře znal a věděl, ve které jeho části se zrovna nachází, ale právě tato část byla nejlépe hlídána městskou stráží. Chodit sem krást vyžadovalo odvahy a rychlosti. Pokud se někdo opozdil, měl pak dost času přemýšlet o své pomalosti ve vězení, které rozhodně nepatřilo k příjemným místům.

Erúk bylo hodně staré město, i když tvrzení, že ho založili už obyvatelé starobylého Acheronu, považoval za pouhopouhé vychloubání místních patriotů. Spíše věřil tomu, že Erúk byl kdysi velkou oázou, která se nacházela na křižovatce dvou významných karavanních cest – jedné, která vedla z Asgalunu přes Khoraju až k Vilajetskému moři, a druhé, vedoucí ze Stygie přes Koth a Ophir až do Aquilonie. Časem se z této oázy stalo velké a bohaté město, lákající pobudy z celého světa, aby si v něm přivydělali pár zlaťáků na úkor místních boháčů. Těch tady bylo opravdu početně, šlechtici, obchodníci... Dokonce i pouzí řemeslníci zde byli bohatší než kdekoli jinde. Procházeli se po ulicích dlážděných mramorem oděni v khitájském hedvábí a víno pili ze zlatých kalichů z dílen iranistánských mistrů. Na druhou stranu si své bohatství také dobře hlídali – žu-

lové hradby byly vysoké a pevné, městská stráž byla skutečně početná, dobře vyzbrojená a organizovaná. Být v Erúku zlodějem bylo snadné, ale být v Erúku úspěšným zlodějem dokázal jen opravdový mistr. Ani Conanovi, ačkoli byl ve městech na severu Hyborie – hlavně v Shadizaru a Arenjunu – vyhlášeným zlodějem, se zde moc nedařilo a lup býval malý. Stačil sotva na přežití. Doposud pokaždé unikl, mnozí jeho kolegové však takové štěstí neměli. Ti, kdo ho měli, se pak na čas ukryli v některé z chudinských čtvrtí, jež lemovaly město z jižní a východní strany. Tam nebyly ulice dlážděné mramorem, nebyly v noci osvětlené loučemi a lidé se po nich neprocházeli oděni do hedvábí a sametu. Ale nechodily tam ani hlídky městské stráže, alespoň ne pravidelně, pouze když dostaly zprávu o tom, kde se ukrývá ten nebo onen hledaný člen zločineckého podsvětí. Ale to se stávalo zřídka – lidé z chudinských čtvrtí drželi při sobě a udavačství zde bylo vzácné.

Seděl ve tmě a čekal, až se situace venku uklidní. Byl úplně zticha, raději se ani nehýbal. Pokud to vydrží, brzy bude z nejhoršího venku. Vtom však zaslechl čísi hlas a místností se rozlilo modravé světlo.

Hraběnka Dareena ustrašeně vyjekla, sáhla na světelný krystal a ten se rozzářil tlumeným modrým světlem. Rychle se posadila na posteli a zvedla kámen tak, aby osvětlil co možná největší prostor. A pak ho spatřila. Seděl na podlaze u okna, které schválně nechala otevřené, aby jí do ložnice proudil čerstvý vzduch. Okno teď bylo zavřené a to ji vzbudilo.

Byl to muž, a pokud to uměla posoudit, velice pohledný muž. Určitě o hodně mladší. I v matném světle bylo vidět, jak se mu na pažích a ramenou vlní pletence mohutných svalů, vlasy měl uhlově černé a zpod hustého obočí na ni hleděl pár modrých očí. Určitě to nebyl Shemita, ale ve městě přece žily tisíce

cizinců. Byl mladý, ale jizvy na osmahlém těle dávaly tušit, že si toho ve svém krátkém životě užil docela hodně.

A že si umí užívat.

Conan nejdříve zůstal překvapen sedět na podlaze a hleděl na osobu, která se tak nečekaně objevila kousek od něj. Byl v něčí ložnici a ten někdo byl žena. Velmi pěkná, tmavovlasá Shemitka. Na sobě měla noční košili, která více odhalovala než zahalovala a pod níž se jasně rýsovalo štíhlé, dokonale souměrné tělo. Ve vztyčené ruce držela světelný kámen – jakýsi druh krystalu, který obyvatelé Erúku používali ke svícení zcela běžně. Samozřejmě jen ti velmi bohatí – kousek onoho krystalu, velký jako palec, stál pořádnou hromadu peněz. Netušil, jak to funguje, a ani se o to nezajímal. Kdosi mu řekl, že je to nějaká magie, a to mu stačilo. A v tuto chvíli se nezajímal ani o to, kdo je ta hezká žena. Byla pro něj hrozbou. Světlo kamene určitě bylo vidět zvenčí. Zatím byla zticha, zřejmě stejně překvapená jako on, ale kdykoli může začít křičet.

Rychle se postavil a vydal se k ní. Dvěma skoky byl u postele, ale pak se najednou zarazil a zůstal nehybně stát. Kdy žena vytáhla zpod polštáře dýku, si nevšiml. A nebylo to žádné tenké stiletto, byla to pořádná zbraň s dlouhou čepelí, širokou více než palec, a dokonale zbroušenou špičkou, která se mu teď velice nepříjemně opírala o krk. Stačilo by jen trochu přitlačit a...

„Zůstaň stát, chlape!“ sykla žena. Conan poznal, že nežertuje. „Tak zloděj, co?“

„Ano, jsem zloděj.“

„Ale to jsi vlezl do nesprávného okna. Nu což, stane se. Nebo je to jinak?“

„Tebe jsem nepřišel vykrást.“

„Ne? Tak co tu děláš?“

„Skrývám se?“

„Zatraceně! Takový hezký muž a živí se jako zloděj. To si ne-
umíš najít lepší práci?“

„Možná nic jiného neumím.“

„Nepovídej! Tvé ruce jsou rukama zkušeného válečníka. Ur-
čitě umíš nejen krást, ale i bojovat. Proč třeba nevstoupíš do
městské stráže?“

„A budu chytat lidi, jako jsem já sám?“

„Anebo se přihlas do pouštní hlídky. Zdejší satrapa bere i ci-
zince jako žoldáky a platí dobře...“

Najednou se domem rozlehlo úporné bušení na vchodové
dveře.

„Vojáci! To asi hledají tebe, vid?“

„Asi ano. Poslyš, to už stačilo. Nerad bych ti ublížil.“

„Na to bys ani neměl čas. Nemysli si, že jsem nějaká vystra-
šená puťka. Mě tak snadno nedostaneš. Komu jsi co ukradl?“

„Nic moc, jen pár trectek jistému Callmetovi.“

Žena spustila dýku a vyprskla smíchem.

„Cože? Tomu tupci? Proč jsi to neřekl hned, člověče? Pojď,
ukryju tě!“

„Ty ho asi nemáš moc v lásce...“

„Callmeta? Toho starého páprdu? Nesnáším ho! Měl jsi mu
ukrást i zuby z huby!“

„Neměl jsem čas. A pak ty zatracené schody do patra v jeho
domě! Vržou tak, že by to vzbudilo i mrtvého.“

„To nic, příště budeš opatrnější.“ Žena rychle vstala z poste-
le. Dva kroky od ní stál u zdi čalouněný taburet. Odsunula ho
stranou, potom zmáčkla jakousi ozdobu na zdi a čtyři mramo-
rové dlaždice se zvedly z podlahy. Odkryly temný otvor v pod-
laze. Ve světle krystalu Conan spatřil pevný dřevěný žebřík,
jehož konec se ztrácel v temnotě.

„Lez! Rychle! Slez až dolů a ani necekni!“

Conana nebylo třeba pobízet dvakrát. Bez váhání vlezl dovnitř a spustil se po žebříku až na samé dno černé díry. Shora zaslechl, jak dlaždice znovu zapadly na své místo. Pokud to dokázal odhadnout, musel být žebřík dlouhý dobrých pět sáhů. Musel se dostat až pod úroveň sklepení. Okolo panovala neproniknutelná tma, ale cítil z ní občasný závan vzduchu, což znamenalo, že někde před ním je otevřený konec. Nemínil to však jít ověřovat. Bude lepší, když zůstane zde a počká, až se to nahoře uklidní.

Hraběnka Dareena byla zvláštní žena. Alespoň to o ní tvrdil každý, kdo ji trochu znal. Bylo jí kolem třiceti, byla krásná a nechutně bohatá, jen nikdo přesně nevěděl, odkud její bohatství pochází. Nevlastnila žádné pozemky, neměla poddané ani otroky, jen jednu služebnou. Také nikdo netušil nic o její rodině, pokud vůbec nějakou měla. Byla pořád svobodná a neměla děti. Občasné milence mohla spočítat na prstech jedné ruky. Muži se jí prostě báli. Jako by měla v sobě cosi démonického a tajemného, ale nikdo to nedokázal přesně pojmenovat.

Do Erúku se přistěhovala před pár lety z Asgalunu. Ale proč odtamtud musela odejít, také nikdo nevěděl. Kolovaly o ní jen samé klepy, neověřené a neověřitelné. Prý se odmítla stát královou milenkou, prý se odmítla stát milenkou následníka trůnu, prý urazila královnu a podobně. Dareena se však se svou minulostí nikomu nesvěřovala. Nechala lidi, ať si vymýšlejí, co chtějí, a dobře se tím bavila. Své tajemství si nechávala pro sebe.

A tak v Erúku nikdo netušil, co se ve skutečnosti před pár lety v Asgalunu v královském paláci stalo.

V hlavním městě se začala ztrácet děvčátka. Přibližně kolem deseti až dvanácti let. Jejich znetvořená tělíčka pak lidé nacházeli v kdekajákých zapadlých uličkách, ale nikdo se moc

neobtěžoval zjistit, kdo je unáší a vraždí tak ohavným způsobem. Vždyť to byly dcery obyčejných poddaných. Ale jednoho dne zmizela Mantira, velmi půvabná dvanáctiletá dcera paní Gassiry, jedné z dvorních dam. To se už nedalo přejít mlčením a ignorancí. Zvláštní jednotka královské gardy se pustila do pátrání, ale tělíčko ubohé dívenky se našlo dříve, než policisté stihli něco zjistit. A našla ji služebná paní Dareeny, když se v noci vracela z tajné schůzky se svým milým. Leželo jen jediný sáh od zadního vchodu do jejího domu. Služebná rychle zavolala svou paní a ta se po zralé úvaze rozhodla vypátrat vrahy sama. Podle jejich zkušeností byli královští policisté banda naprosto neschopných hlupáků. Volat je na pomoc by byl stejný nesmysl jako volat baračánské piráty, aby hlídali královskou pokladnici. Byla dost vzdělaná na to, aby to zvládla i sama.

Nejdříve důkladně prohlédla stopy na ulici za domem. Kravavý pás se táhl dobrých dvacet sáhů daleko. Znamenalo to, že dívenka ještě žila, když ji vyhodili. V prachu byly zřetelné stopy kol kočáru. Zřejmě ji vyhodili za jízdy. Plazila se po zemi, z posledních sil se snažila dostat k nejbližším dveřím nějakého domu, což byly právě zadní dveře Dareenina obydlí.

Pak Dareena prohlédla tělíčko. Stejně jako všem ostatním i Mantiře vrah nejdříve vyřízl jazyk, aby nemohla křičet. Pak ji opakovaně surově znásilnil a nakonec ubil k smrti. Surovost a zuřivost, s jakou vrah dívky mlátil, byla až neuvěřitelná, přímo děsivá. Musely strašlivě trpět.

Dareena pak poslala služebnou za paní Gassirou, aby jí oznámila onen strašlivý nález, a sama se pustila do mytí tělíčka. A tehdy si toho všimla. Na kůži se jasně rýsoval jakýsi otisk. Kruhový vzor asi půl palce v průměru. Dareenu napadlo, že vrah měl na ruce prsten, vzala si zrcátko a podívala se na něj jakoby z druhé strany. Skoro při tom upadla. Ruce se jí roztráslý a pokusily se o ni mdloby. Prsten s takovým vzorem

měl pouze jediný člověk v království, a tím byl následník trůnu, princ Azuras.

Když se vzpamatovala, šla rovnou za královnou a sdělila jí, co zjistila. Ta jí nejdříve nevěřila, ale když pak uviděla ten otisk na vlastní oči, začala konat. Ke svému zděšení zjistila, že všechny ty odporné vraždy skutečně spáchal její syn. Byl zabíjením přímo posedlý a nedokázal to v sobě potlačit. A ani se o to nepokoušel. Dělal mu radost a vzrušovalo ho, když ty malé chudinky trpěly. A čím více trpěly, tím větší byla jeho radost a uspokojení. Ze svých věrných mužů si vytvořil skupinu, která na jeho příkaz unášela děvčátka, vodila mu je do buďoáru, a když pak bylo po všem, zase je odklízela. To však bylo něco, co se nesměl nikdo dozvědět. Byla by tím zcela zpochybněna důstojnost a důvěryhodnost královského rodu.

I král Allihar byl synovými zločiny zděšen, nejraději by ho stál vlastním mečem, ale to by bylo ještě horší. Nakonec se ženou vymysleli způsob, jak se nehodného potomka zbavit a neztratit přitom tvář. Prince Azurase poslali do vojenského ležení na jihu země, kde měl zůstat po několik let, zdokonalovat se ve válečnických dovednostech a účastnit se bojů se Stygijci, kteří pronikali přes řeku Styx a loupili v jižním pohraničí Shemu. Byly to velice kruté a krvavé půtky, při nichž se nepočítali mrtví. Pravděpodobnost, že Azuras padne v boji, byla velká. A také k tomu došlo, asi po půl roce dorazila do Asgalunu správa, že princ zemřel – se ctí a s mečem v ruce při obraně svého království. Pohřbili ho se všemi poctami náležejícími panovníkovu synovi, dokonce mu na nádvoří postavili památník. Na jeho zločiny si pak už nikdo ani nevzpomněl.

Kromě Dareeny. Ta raději opustila Asgalun, ale odnesla si s sebou kromě děsivého tajemství i obrovský měšec plný zlata jako zámeček na ústa. Pravidelně jí pak z asgalunského paláce posílali další. Lady Gassira svou dceru s pláčem pohřbila, ale

nikdy se nedozvěděla, kdo ji zabil. Dareenina služebná, která Mantiru našla, zmizela beze stopy.

I kapitán erucké městské stráže Basiltan znal lady Dareenu a cítil k ní respekt, svou povinnost ale nemínil zanedbat. Když mu služebná otevřela, bez váhání požádal o setkání s paní domu. Dareena si oblékla silný sametový župan a bez protestů vpustila vojáky do domu.

„Co tě ke mně přivádí, pane kapitáne, v tak pozdní dobu?“

„Omlouvám se, Milosti, ale honíme zloděje, který vykradl dům pana Callmeta, a někdo ho viděl vejít do tvého domu. Je mou povinností to tady prohledat.“

„Kapitáne! Tvým mužům samozřejmě nebudu bránit v plnění povinností, ale vypadám snad na to, že bych tady měla nějakého zloděje?“

„To jistě ne, Milosti, ale i tak musíme prohledat dům.“

„Zajisté, konejte, co musíte. Já budu nahoře v ložnici.“

Kapitán dal svým mužům pokyn a ti se rychle rozešli po domě. On sám následoval hraběnku do ložnice v patře. Dareena se posadila na taburet u zdi.

„Budu zde, kapitáne. Když dovolíš...“

„To je dobrý nápad, Milosti. Alespoň nám nebudeš překážet.“ Kapitán se sklonil až k zemi a důkladně prohlédl prostor pod hraběčinou postelí.

Vojáci se začali brzy vracet, ale každý jen záporně zavrtěl hlavou. Prošli celý dům od sklepa až po půdu, nahlédli všude, do každých dveří, do každého kouta, proklepali podlahy, jestli se někde nenacházejí tajné dveře, ale všechno bez výsledku.

„Tak vidíš, kapitáne. Nikdo zde není.“

„Ano, Milosti. Je to tak. Svědkové se někdy mýlí. Možná to byl vedlejší dům.“

„Pokud tam půjdeš, pozdravuj prosím ode mě mého souseda, pana Ilzera, hlavního satrapova rádce.“

Kapitán naprázdno polkl a zbledl jako stěna. Nic však neřekl, pouze se otočil na podpatku a opustil dům následován svými vojáky.

Dareena počkala ještě chvíli, pak znovu odsunula taburet, otevřela tajný poklop a křikla:

„Tak polez!“

Conan se usmál a vzápětí byl znovu v ložnici.

„Jsou pryč?“

„Ano, ale určitě budou ještě nějakou dobu šmejdit venku na ulici. Takže nemusíš spěchat.“ S těmi slovy Dareena opustila ložnici a za chvíli se vrátila s velkým křišťálovým kalichem plným jiskřivého vína. Podala ho hostu, ale ten se příliš neměl k tomu, aby si ho vzal, i když měl notnou žízeň. Dareena se tomu jen zasmála, přiložila si kalich k ústům a s chutí se napila. Až poté se napil i Conan a usedl na vysokou židli u stolku, kde Dareena obvykle snídala.

„Snad si nemyslíš, že bych tě otráвила nebo uspala? Kdybych chtěla, tak teď kráčíš v poutech na strážnici a ráno na popraviště. Zloději se tady věší.“

„Ano, vím. Díky za víno.“

„Jak se jmenuješ?“

„Jsem Conan.“

„Jak? Conan? Hmm, jako kdybych tohle jméno už někdy slyšela.“

„To nevím, možná. Už je to dlouho, co jsem odešel z rodné Cimmerie a toulám se po hyborských zemích. Žil jsem na mnoha místech.“

„Seveřan. Hned mi bylo jasné, že nejsi zdejší.“

„Ty snad víš, kde je Cimmerie?“

„O tom nepochybuji. Mám dobrou školu.“

„Jakou?“

„Vychovávali mě v klášteře Sagija. Pochmurné místo, ale vzpomínám na ně v dobrém. Mnohému jsem se tam naučila, kupříkladu rychle tasit dýku a správně bodnout. Umím také střílet z luku a dobře jezdit na koni. A další prospěšné věci.“

„Zajímavé. Kdo vlastně jsi?“

„Jmenuji se Dareena. Hraběnka Dareena.“

„To jméno jsem už slyšel. Omlouvám se, že...“

„To není nutné, Conane,“ mávla rukou Dareena, svlékla si župan, zhasla zářící kámen a lehla si na postel. Conan zůstal sedět u stolku a s údivem hleděl na ženu, kterou teď viděl jen matně ve světle měsíce, dopadajícího do místnosti oknem. Líbila se mu čím dál víc.

„Proč jsi mi pomohla? Jen kvůli Callmetovi?“

„To také, ale nejen kvůli němu.“

„Doufám, že ne z lítosti.“

„To určitě ne. Nechceš se trochu zahřát? Tam dole byla určitě zima.“

„Jsem Cimmeřan. Dole to pro mě nebyla žádná zima. Jako malý jsem spával na sněhu. Co je to tam za tunel?“

„Úniková cesta. Takovou má tady skoro každý dům. Víš, tohle město bylo v minulosti několikrát dobyto a vyplněno. Kothíanci, Stygijci a kdejaká jiná verbež. Ten tunel má skoro míli a jeho druhý konec ústí za obvodem městských hradeb. Ale je dobře ukryt a vím o něm jen já.“

„Neměla jsi obavy, že bych se tam vydal a uprchl?“

„Ne. Daleko bys nedošel. Snad si nemyslíš, že je prázdný a volně průchodný? Na třech místech se nacházejí pevné železné mříže. Klíče od nich mám také jen já.“

„Ale co když ten vstup přece jen někdo objeví? V tomto městě žijí muži, pro které není žádný zámek překážkou.“

„Na to jsem také myslela. Buď si jistý, že dveře v tunelu neotevře nikdo z nich. A víš proč?“

„Ne, nevím.“

„Ty zámky dělal sám Sirhan, mistr zlodějského cechu. Bohatě jsem mu zaplatila a on dobře zná schopnosti svých podřízených.“

„A jsi si jistá, že k nim vyrobil pouze jeden klíč?“

„I zloději mají svou čest. A jsou i takoví, co ji rádi prodají. I tu Sirhanovu jsem si koupila. Nebyla levná, ale nelituji.“

„No, možná někteří...“

„Poslyš, míníš tam sedět celou noc?“

Conan se ušklíbl, vstal, shodil ze sebe vestu i kalhoty a lehl si vedle hraběnky. Ta se posadila na posteli, rychle si svlékla noční košili a nahá se překulila přes ležícího Conana. Stáhla mu i spodky, chvíli ho jemně dráždila rukou a nakonec si ho osedlala.

„Tak, Cimmeřane! Teď máš skvělou šanci projevit mi díky za to, že jsem tě ukryla.“

„Aha. Už je mi jasné, proč jsi mě neudala strážím,“ odpověděl Conan a přitáhl si hraběnku tak, že se svými řadry dotýkala jeho hrudi.

Milovali se divoce a vášnivě. Usnuli někdy nad ránem, ale Conan zůstal v domě až do poledne. Dareena se s ním neloučila, věděla, že ho nevidí naposledy.

2.

Conan se do hospody u Černého buvola vrátil až k večeru. V měšci měl pár stříbrňáků, které dostal od překupníka s kradenými věcmi a jež by mu měly vystačit na pár dní slušného žívobytí. Ukázalo se, že šperky, které ukradl Callmetovi, nebyly jen nějaké bezcenné tretky. Hned, jak se usadil, si poručil pořádné jídlo a korbel vína. Po chvíli si k němu přisedl Daymar, mladý Kothiánec, kterému Conan jednou zachránil krk, když ho honili strážníci. Stali se jakýmisi tichými společníky, ale na společné akce vyráželi jen zřídka. Každý si ponechal svou samostatnost.

Od první chvíle Conan na Daymarovi viděl, že je rozrušený. Asi zjistil něco zajímavého. Pořád se ohlížel, jestli je někdo neposlouchá, a spíše šeptal, než mluvil nahlas.

„Conane, to, co jsem zjistil, z nás udělá boháče.“

„Tak se konečně vymáčkni. Chceš vykrást satrapovu pokladnici?“

„Ne, do toho bych nešel, nejsem sebevrah. Mám v plánu něco mnohem jednoduššího a bezpečnějšího. Říká ti něco jméno Tooran?“

„Cože? Ten čaroděj? Ty jsi zešílel?“

„Podívej, doslechl jsem se, že jeho barák je až po půdu plný zlata.“

„To je možné, ale...“

„Není nad čím váhat. Párkrát jsem se tam byl podívat. Dovnitř se dostaneme zadním vchodem.“

„Daymare! Je to čaroděj! A je to asi tak všechno, co o něm místní lidé vědí. Nikdy se neukazuje venku a ani k němu nikdo nechodí. Nikdo netuší ani to, čeho je schopen. Prý je to Stygijec, ale dokonce ani to není jisté. Víš, jak vypadá jeho dům, ale to nestačí. Je třeba vědět něco i o jeho pánovi. Vždyť netušíš ani to, jak vypadá on sám. Tedy, netuší to tady asi nikdo.“

„Vím o něm, že je nechutně bohatý.“

„A to ti stačí?“

„A tobě ne?“

„Já musím vědět, koho proti sobě mám. O něm nevím nic. A to mě štve.“

„Hmm. Pokud je to opravdu Stygijec, pak je jisté, že tráví večery ve snech černého lotosu. Jeho vůně byla cítit už zdaleky.“

„To nemusel být černý lotos, jeho vůně se dá snadno splést s vůní obyčejného mátového čaje. A pak, ne všichni Stygijci ho používají. Věř mým zkušenostem, Daymare.“

„Proč si myslíš, že jim nevěřím?“

„Protože se někdy vrháš do akcí po hlavě, bez rozmyslu, a potom aby ti někdo zachraňoval zadek. To, že jsi viděl dům toho čaroděje zvenčí, neznamená, že víš i to, jak vypadá uvnitř. Já ho viděl také a nedokázal jsem zjistit nic – ten dům totiž nemá okna, podle kterých bys zjistil třeba počet místností a jejich přibližnou polohu a velikost. Byl jsem ve Stygii a vím, jak tamní boháči stavějí své domy – jako labyrinty, ve kterých člověk, co je nezná, snadno zabloudí.“

„Budeme si dělat značky křídou.“

„U Croma! Ty jsi vážně jako malý kluk.“

„Conane, ten zadní vchod do jeho domu nikdo nehlídá. Nemá žádné sluhy ani strážné. Prostě tam vlezeme a sebereme, co se dá.“

„Já tomu nevěřím, Daymare. Může tam být něco, co není vidět, ale když tam vlezeš, tak tě to popadne a je po tobě. Kromě toho, já jsem tady už delší dobu a mluvil jsem s mnoha místními zloději. Dům toho čaroděje Toorana je zapovězený. Je to tabu! Nikdo z místních se tam ani neukazuje, natož aby se odvážil vlézt dovnitř. Dokonce i zdejší vůdce zlodějského cechu Sirhan před tím domem varuje své podřízené. Nikomu sice nezakázal tam jít, ale ani on sám by tam nešel krást.“

Daymar už začínal být netrpělivý.

„No tak, Conane! Bude to hračka. Nic nám nehrozí.“

„Podívej, chlapče! Já už potkal leccjaké čaroděje a řeknu ti, že není radno se s nimi zaplést. Ano, kdysi jsem vyznával heslo, že na ně je nejlepší pořádná ocelová čepel. Ale párkrát jsem se spálil a od té doby si raději dávám pozor na to, kam lezu. U pánů šlechticů můžu čekat ozbrojenou stráž a s tou si snadno poradím. Ale u takového mága? Víš, co od něj můžeš čekat? Jaké kouzelné nástrahy? To, že nic nevidíš, neznamená, že tam nic není.“

„Zatraceně, Conane! Odkdy jsi tak ustrašený? Takového tě neznám. Jako bys to ani nebyl ty, proslavený Cimmeřan, který ukradl snad nejlépe strážené poklady světa.“

„To je si pravda, ale pokaždé jsem šel na jistotu,“ odpověděl Conan. Ovšem v duchu se zastyděl za lež, kterou společníka obdařil. Nejednou se i on do podobných podniků vrhal po hlavě, nehledě na nebezpečí. Zvláště když byl mladší a... hloupější. A nejednou na to málem dopltil. Později toho

nechal a začal si dávat větší pozor. A zvláště když se jednalo o čaroděje. Sice je z duše nesnášel, ale jako všichni měl před nimi respekt. Navíc toho Toorana neznal, jen o něm slyšel. A to, co slyšel, nebylo nic povzbudivého. Tooran byl další místní záhadou, mnohem větší než hraběnka Dareena. Ta se alespoň běžně objevovala mezi lidmi, kdežto Tooran nikdy. Nekolovaly o něm ani žádné drby, zřejmě se nikdo neodvažoval je vymýšlet nebo šířit. Toorana se nebáli jen muži, báli se ho všichni. Proto se Daymarovi divil, že se chce pustit do tak riskantní věci.

„Podívej se, jak chceš. Přemlouvat tě nebudu. Já tam jdu i bez tebe, ale abys potom nelitoval. A nečekej, že se s tebou budu dělit.“

„Dobře, nebudeš se dělit. Jen doufám, že ten čaroděj nakonec nerozdělí tebe.“

Daymar se Conanově poznámce s chutí zasmál, hodil na stůl minci za útratu a vyšel do noci. Cimmeřan jen mávl rukou. Ani ve snu by ho nenapadlo jít za ním a pomoci mu. Daymar by o to ani nestál. Navíc, už dávno se naučil, že zloději v Erúku jsou samotáři a obvykle si na akce neberou společníky, kteří by jim kryli záda. Jenže on a Daymar nebyli zdejší, v Erúku byli cizinci, i když vítanými. Měli svůj způsob práce. Chodili ve dvojici, ale když se naskytla příležitost, nedělalo jim problém pracovat i samostatně. Nebyli závislí jeden na druhém. Koneckonců, i tu akci z minulé noci, která skončila tak příjemně, provedl Conan sám a Daymar mu nic nevytýkal.

Conan si poručil další korbel vína, a když mu ho hostinský přinesl, s chutí se napil. Pak se zadíval na tanečnici, svůdně se vlnící v rytmu bubínku a píšťalky, a to mu připomnělo, že původně chtěl znovu navštívit dům hraběnky Dareeny. Zaplatil za víno a také opustil hospodu, jenomže zcela jiným směrem

než Daymar. Ani ne za hodinu už držel v náruči nejhezčí ženu v Erúku.

Daymar se cestou k Tooranovu domu ještě zastavil ve své chýši pro zlodějské nádobičko. Oblékl si dlouhý kabát, na první pohled zcela obyčejný, hnědý kus oděvu, který však v sobě ukrýval několik tajných kapes, v nichž nosil pakliče, páčidla a další pomůcky pro zdolávání zámků. Dělal si je sám podle aktuální potřeby. V tom si byli s Conanem velmi podobní – i jeho otec byl kovář. Rozdíl byl jen v tom, že ten jeho ještě žil.

Věděl, že Cimmeřan to s ním myslel dobře, když ho varoval. Plně uznával, že Conan je mnohem zkušenější a nemluví jen tak do větru. U korbelu vína mu Cimmeřan často vyprávěl o tom, s čím vším se setkal. Se smečkami lvů nebo krokodýlů, s oživlými mumiiemi, s lidožravými opičáky, kdejakými pekelnými démony či s lidskými strážci obřího vzrůstu. S ničím podobným se určitě setkat nechtěl. A když si pak uvědomil, že vlastně nikdy v životě žádného čaroděje neviděl ani nepotkal, začal jeho varovná slova vnímat ze zcela jiného pohledu. Svého plánu se sice nevzdal, ale rozhodl se být obezřetnější.

A tak už několik hodin seděl v křoví asi padesát kroků od zadního vchodu čarodějova domu a pozorně ho sledoval. Ve světle měsíčního úplňku vypadala přízemní budova opravdu záhadně a strašidelně. Conan měl pravdu. Dům neměl žádná okna a byl hodně rozlehlý. Křídu však měl připravenou, stejně jako malý kahanec upravený tak, aby vydával jen úzký paprsek světla. Nemohl počítat s tím, že útroby domu budou osvětleny.

Bylo dávno po půlnoci a měsíc se pomalu přesouval na druhou stranu oblohy. Pak ho zaclonily vysoké stromy a uli-

ce se dostala do temného stínu. To už Daymar nevydržel. Za všechny ty hodiny nezaregistroval sebemenší pohyb. Oním východem nikdo nevcházel ani nevycházel. Kdyby měl Tooran nějaké strážné nebo sluhy, určitě by ho používali. Když se to vezme kolem a kolem, strávil zde pár hodin i přes den a ani tehdy nezachytil žádný pohyb. Nikdo nepřinesl žádné jídlo nebo jiné zboží, nikdo nevynášel odpadky. Byl si však jistý, že čaroděj je doma, protože z jednoho z početných komínů stoupal úzký proužek modravého dýmu, který měl nezaměnitelnou vůni černého lotosu. Ano, černý lotos skutečně voněl podobně jako máta, ale tohle Conanovi nevěřil – v okolí Erúku máta nerostla.

Opatrně vyšel z úkrytu a pomalu se blížil ke dveřím. Kožené sandály dokonale tlumily jeho kroky. Díky tmavému kabátu a kalhotám se ztrácel ve tmě, která pohltila celou ulici. Dostat se ke dveřím nebyl problém a Daymar si byl jistý, že nebude těžké je ani otevřít. Už za dne kolem nich prošel a pohledem rychle zhodnotil zámek. Nic mimořádného, zcela obyčejný, jakých otevíral desítky. Až mu to bylo divné, čekal by, že čaroděj si svůj dům zajistí lépe. Anebo prostě žil v přesvědčení, že si na něj nikdo netroufne. Možná se k němu nějakým způsobem doneslo, že jeho dům všichni místní zloději zdaleka obcházejí. Daymar je však považoval za pověřivé hlupáky. Nechápal jejich strach. Vždyť i čaroděj je jen člověk, možná jiný než ostatní, ale pořád jenom člověk, bytost z masa a kostí.

Zámek na zadních dveřích si prohlédl už za světla, a tudíž věděl, co bude potřebovat. Z jedné z kapes vytáhl středně dlouhý páklíč a zasunul ho dovnitř. Opatrně se pokusil jím otočit, ale nešlo to. Klíč se ani nehnul. Daymar se o dveře jemně opřel, aby si zpevnil ruku, když se v téže chvíli dveře pohnuly a otevřely asi na půl stopy. Daymar překvapeně

vzhlédl. Bylo otevřeno! *To snad ani není možné!* pomyslel si a zavrtěl hlavou. Na okamžik se ho zmocnil jakýsi divný pocit. *Zatraceně! On vůbec nezamyká? Buď je ten čaroděj blázen, nebo je to nějaká past. U Seta, co když měl Conan pravdu a je tam opravdu nějaký tajemný strážce?*

Daymar však nebyl z těch, kdo se snadno vzdávají a utíkají bez boje. Pootevřel dveře ještě trochu a zastavil se na prahu. Chvilí počkal, než si jeho oči přivyknou na temnotu kolem, z bandalíru na zádech vytáhl velkou žoldáckou dýku a vkročil do neznámého prostoru. Udělal krok vpřed, znovu se zastavil a zaposlouchal se. Nic. Žádná odezva, nic se nehnulo. Opatrně udělal další krok pečlivě zkoumaje podlahu pod nohama. Cítil, že kráčí po mramorové podlaze, ale ta se pod ním mohla kdykoliv otevřít. Už se jednou v podobné pasti ocitl a jen díky vlastní mrštnosti a rychlosti do ní nespádl. Jestli se pod ním začne něco propadávat, ucítí to dřív, než bude pozdě.

Takto postupoval pomalu vpřed. Krok, zastavit, počkat, a když se nic nestane, zase další krok. V jedné ruce dýku, v druhé křídu, kterou si dělal čárky na stěnu po pravé ruce. Kahanec zatím nerozsvěcel, viděl to, co potřeboval, aby nezakopl o nějaký kus nábytku nebo nenarazil do zdi či jiné překážky. Několikrát přitom odbočil buď doprava, nebo doleva, ale nic si z toho nedělal. Nebál se, že zabloudí.

Pak se najednou prostor před ním rozšířil a zesvětlil. Podíval se nahoru a zjistil, že se dostal do nějaké místnosti se stropním oknem, skrze které vnikalo dovnitř světlo měsíce. Ten už byl sice dost nízko, ale pořád svítil a jeho modravá záře stačila k tomu, aby se dokázal v místnosti pohybovat bezpečně.

A pořád na něho nic nevyskočilo. Dům byl naprosto tichý. Netušil, co je to za pokoj, ve kterém se ocitl, ale pokud to mohl

posoudit, vypadal obývaný. Byl zde nábytek, určitě velký stůl, židle a něco jako police s knihami. Snad knihovna. To by ho nepřekvapilo, každý pořádný čaroděj prý měl knihovnu se starobylými grimoáry a kodexy psanými na vydělané kůži panen a vázanými v železe. Jeho však více zaujala skříňka. Stála na malém stolečku u protější zdi. Spokojeně se usmál a vykročil k ní. K jeho údivu ani ta nebyla zamčená. Při pohledu na její obsah se mu sevřel žaludek i hrdlo a měl co dělat, aby nevykřikl – radostí. Sáhł do ní rukou a dlaň se mu naplnila směsicí šperků, jejichž cena musela být nesmírná. V matném světle měsíce rozeznával brilianty, safíry i zelené smaragdy velké jako meruňkové pecky, všechno vsazené do cizelovaných kusů zlata a stříbra. Brože, náhrdelníky, náramky a prsteny, to vše v množství, které šokovalo. K čemu je, u lštary, nějakému čaroději tolik bohatství? Vždyť ten chlap musí být bohatší než sám satrapa! Co satrapa! Tady je víc bohatství než v královské pokladnici v Asgalunu.

Najednou si všiml, že světlo měsíce slábne. Musel spěchat. Rychle si nacpal šperky do vnějších kapes kabátu, ale jen tolik, kolik se tam vešlo, aniž by to bylo příliš vidět. I tak má na hodně let vystaráno, a pokud se mu podaří je dobře prodat, možná už nebude muset nikdy v životě krást. Ale určitě je nebude prodávat tady. A nebude je ani všechny ukazovat Conanovi. Ukáže mu jen jeden dva kousky, aby mu uvěřil, a zítra v noci se sem vrátí společně a odnesou celou skříňku. Sám by ji neunesl. Ten starý šarlatán si nemusí ani všimnout, že zde vůbec někdo byl. Značky na stěně smaže cestou ven. Určitě sem znovu trefí. Teprve pak opustí tento pouštní zapadákov a vydá se do civilizovanějšího světa na severu. Lákala ho velká království. Jednou projížděl Nemedií a město Belverus mu učarovalo. Ano, tam se usadí...

Natolik se pohroužil do svých myšlenek, že postavy, která se

znenadání zjevila za jeho zády, si vůbec nevšiml. Ani ji nezaslechl, protože se pohybovala ještě tišeji než on. Uvědomil si ji teprve, když na něj sáhla rukou. Instinktivně se otočil a sekl dýkou. Pak se mu vědomí zatemnilo.

Conan strávil krásnou noc plnou vášně v posteli hraběnky Dareeny a po poledni se znovu ukázal u Černého buvola. Byl spokojený. Takový život se mu docela zamlouval. Hraběnka byla nejen krásná a vášnivá, ale také štedrá. Už na sobě neměl špinavé kalhoty a košili nasáklou pachem kdejakých putyk, ani rozedrané škrpály. Od své nečekané milenky dostal celkem pěkné šaty a také pořádné boty se silnou podrážkou z měkké vydělané kůže. Nebyly nijak přepychové, ale rozhodně byly čisté a vypadal v nich mnohem lépe. I hostinský překvapeně zvedl obočí, když ho spatřil.

„Páni, hezký ohoz, Cimmeřane. Ta tvoje drahá si tě nějak hýčká. Jen abys nezpychnul.“

„Neboj se, toho se nedočkáš. Ale snad jednou taky můžu vypadat slušně, ne?“

„Ale jistě, proč ne.“

„Přines mi víno. Daymar se tady neukázal?“

„Ne, aspoň zatím. Asi měl náročnou noc a teď vyspává.“

Sotva hostinský odešel k pultu, aby Conanovi natočil korbek vína, objevil se ve dveřích Daymar. Conan mu zamával a potom mávl i na hostinského, který ihned pochopil, že ty korbeky budou dva. Daymar mu sice připadal nervózní a nesvůj, ale to byl skoro pořádek. Málokdy byl klidný. Asi to měl v povaze. Rychle se zhluboka napil vína, jako by nepil dva dny.

„Tak co? Byl jsi tam?“ zeptal se Conan.

„To víš, že byl. A jak jsem ti povídal, byla to hračka. Žádné pasti, žádné stráže ani démoni. Zadní dveře dokonce ani nebyly zamčené. Uvnitř to sice bylo dost klikaté, ale podle značek

jsem v pohodě trefil ven – i s tímhle!“ Sáhł do kapsy a ukázal Conanovi zlatý prsten s rubínem velkým jako zralá třešeň. Kolem něj byl kroužek z malých briliantů. Conan překvapeně hvízdł.

„Hezký úlovek. To ti hodí slušnou hromádku stříbrňáků.“

„Hmm, a tohle je jen ukázka. Mám toho víc a můžu mít ještě další. Tedy, oba toho můžeme mít tolik, že do smrti žádný z nás nemusí přeložit dvě stébla slámy. Pojď do toho baráku se mnou, Conane, a zítra budeš bohatší než ta tvoje hraběnka.“

„Cos tam našel, u Croma?“

„Dostal jsem se do jednoho pokoje, asi je to knihovna. A tam jsem objevil skříňku. Je docela velká a až po okraj naplněná šperky a zlatými mincemi. Je tam snad víc bohatství, než má král. Nevím, kde k tomu ten čaroděj přišel, ani k čemu mu to je, ale vím, že je hodně těžká a sám ji neodnesu. Když mi s ní pomůžeš, rozdělíme se. I půlka toho, co v ní je, bude každému stačit do konce života.“

Conan najednou nevěděl, co říct. Tohle ho opravdu zaskočilo. Jestli Daymar nelže, a zdálo se, že ne, pak byl ten čaroděj buď skutečně blázen, nebo... nebo v tom domě už ani nežil. A možná to byl opravdu černý lotos, jehož dýmu se načichal, a teď spal jako dřevo. Spánek černého lotosu mohl trvat i několik dní.

Nakonec se rozhodł. Když se odtamtud vrátil Daymar živ a zdráv, je zjevné, že nic nehrozí ani jemu. Zatraceně, ten kluk dokázal to, co nikdo před ním. Jako první se odvážil do toho zakletého domu a vrátil se s krásným lupem. Škoda, že nešel s ním, měl by teď alespoň hezký dárek pro Dareenu. Ale nejdříve za ní zajde a řekne jí, že dnes v noci nepřijde, protože má nějakou práci. Nebude se ptát, kde a jakou, však ona ví, co je zač. A zítra ji zasype zlatem.

Počkali do setmění na stejném místě, kde noc předtím čekal Daymar. Moc nemluvili, o to pozorněji sledovali dům. Krátce po setmění se už po této části ulice lidé úplně přestali pohybovat, a když konečně nastala tma, oba muži vylezli z úkrytu mezi keři a zamířili přímo k zadnímu vchodu čarodějova obydlí. Daymar tentokrát ani nevytahoval své nádobíčko, rovnou vzal za kliku a otevřel. Nebylo zamčeno a ani to neočekával. Bez váhání se vydal chodbou následován Conanem. Dokonce si ani nedával pozor na hlasitost svých kroků, šel tam jako domů. Conanovi ťapání jeho podrážek v nočním tichu připadalo hlasité jako dupání stáda slonů. Sám raději našlapoval zcela potichu – mají-li Daymarovy kroky toho čaroděje vzbudit, ať se nejprve vrhne na něj.

Došli do knihovny a Daymar ukázal Conanovi truhlici, z níž noc předtím vytáhl ony překrásné šperky. Cimmeřan ji otevřel a také jemu se zatajil dech při pohledu na bohatství jen tak ledabyly pohozené a zcela nezabezpečené. Daymar měl pravdu, bylo toho tolik, že i půlka by stačila na doživotní lenošení.

„Tak dobrá, vynesu to ven,“ šeptl, zavřel skříňku, ale v tu chvíli pocítil v pravém rameni jakousi bolest. Jako by mu ho sevřely velké kovářské kleště. „Co to u Cro...“ Hlava se mu zatočila, zrak zamlžil, a když dopadl na mramorovou podlahu, byl už v hlubokém bezvědomí.

Probíral se pomalu, víčka se mu rozlepovala a zvedala velmi nechotně. Nakonec otevřel oči, ale viděl kolem sebe jen neproniknutelnou tmou. Byl si však jistý, že určitě není tam, kde byl předtím. Tady bylo chladno a vlhko. Nejspíše nějaký sklep. Potrásl hlavou, ale přivodil si tím jen velmi nepříjemné bolesti v zátylku. Měl pocit, jako by se mu měla každou chvíli rozletět. Ani po vypití deseti korbělů těžkého zingarského

vína se necítil tak rozbolavělý a slabý jako teď. Ale vždyť přece s Daymarem skoro nic nepili, šli do čarodějova domu prakticky strážliví.

Ano! pomyslel si. Šli jsme vykrást ten zapovězený dům, do kterého se jiní zloději ani omylem nepokusili vniknout. Bylo otevřeno, našli jsme poklad a pak... u Cromy, co se to stalo? Sáhl si levou rukou na pravé rameno, ale necítil nic. Nebylo oteklé, nebolelo na dotek, nikde žádná krev. Jasně si ale pamatoval, jako by mu ho někdo sevřel do kleští. Ale ty by nechaly nějakou stopu. Kromě něj a Daymara však v té místnosti nikdo nebyl a Daymar u sebe nic neměl. A rukou by takový stisk nedokázal.

Pokusil se vstát. Docela to šlo, i když se zpočátku musel přidršet stěny, kterou cítil po pravé ruce. Udělal krok, potom druhý, ale třetí už ne. Noha se mu zasekla v půli a do ticha zachřestil ocelový řetěz, jehož jeden konec byl upoután k jeho pravé noze a druhý k velkému oku ve zdi. *Vězení! blesklo mu hlavou a začal chápat, co se stalo. Daymar mě zradil! Ta sketa, kéž by ho Crom spral a Set sežral! On tam měl ty kleště schované. Vláká ho do pasti, aby se ho zbavil a nemusel se dělit. Kleště musely být napuštěné nějakým jedem, který ho uspal. Potom zavolal městskou stráž, a možná shrábl i odměnu, která byla na jeho hlavu vypsaná. A teď si někde užívá, sviňák jeden proradný. Ale je to moje chyba, neměl jsem se dávat do spolku s Kothiáncem.*

Znovu se posadil na podlahu a opřel se o stěnu. Zkusil řetěz, pouto na noze i oko ve zdi, ale zjistil, že s tím si neporadí. Byl už sice v podobné situaci a dostal se z ní, ale také na to měl spoustu času. Tady ho asi mít nebude – v Erúku se zloději přistižení při činu věší velice rychle. Satrapa je neúprosný a důrazný. Jeho kat se rozhodně nenudí.

Najednou zjistil, že do cely jakoby proniká více světla. Asi

odněkud proudil do podzemí měsíční svit. V protější zdi uviděl mnohem světlejší obdélník, přerušovaný tmavšími čtverci. Mřížové dveře! Vstal, aby se na ně podíval tak zblízka, jak to jen půjde, ale příliš platné mu to nebylo. Zámek byl hodně masivní, pevný a on u sebe neměl vůbec žádné náradí. Daymar tvrdil, že žádné potřebovat nebudou a také si s sebou nic nevzal. Zprvu to taky tak vypadalo, ale pak se to podě-lalo.

Najednou kdesi venku cosi bouchlo a Conan uslyšel tiché kroky. Do cely proniklo ještě více světla, určitě však nebylo měsíční. Bylo rudé. Stráž s loučí. Nebo se možná sám kat jde podívat na svou novou práci.

Před celou se skutečně zastavil muž s loučí v ruce. Rozhodně však nevypadal jako strážný a jako kat už vůbec ne. Byl to stařec, a pokud se pamatoval, eruckému katovi nebylo ani padesát. Ale mohl to být nějaký soudce. Tím hůř!

Muž zůstal stát asi půldruhého kroku od mříže a ve tváři měl jedovatý úsměv. Bylo zřejmé, že se vězni vysmívá. Conan však zůstal klidně sedět – kdyby udělal cokoliv, jen by tím vězňatele ještě více pobavil.

„Tak už ses probudil, barbare? To je dobře. Už mě neba-vilo čekat a začínal jsem mít obavy, zda se vůbec probereš. Ale potom jsem zaslechl, jak chřestí tvůj řetěz. Musím uznat, snesl jsi toho mnohem víc než tvůj kamarád. Ten chcípáček se už neprobral. Škoda. Ty jsi jiný, jsi silný, ne taková padavka jako on.“

„O čem to, u Ištary, mluvíš? Kdo vlastně jsi, chlape? Někjaký soudce?“

„Svým způsobem ano. Já ale nepodléhám satrapovi, sou-dím sám. Víš, z duše nesnáším, když mi někdo leze do domu a krade moje věci. S takovými nemám slitování. Nemysli si, že ty a tvůj kamarád – jakže se to... aha, Daymar – že jste byli

první. Takových drzých gaunerů už se našlo víc a poradil jsem si s každým. I s tebou, Cimmeřane, i když jsi považován za nepolapitelného. Mohl bych teď klidně zavolat strážníky, ale proč jim přidělovat práci, kterou můžu klidně udělat za ně. Zabít někoho je tak snadné...“

„Cože? Ty jsi...?“

„Ano, jsem Tooran, pán tohoto domu. Je to už hodně dávno, co jsem naposledy měl takovouhle nevíтанou návštěvu. To bylo ještě, když jsem žil ve Stygii. Svůj dům jsem dobře zajistil. Stačí jen sáhnout rukou na dveře nebo stěnu a okamžitě vím, že někdo jde. Proto nemusím zamykat. I kdybych spal nevímjak tvrdým spánkem černého lotosu, okamžitě se probudím a udělám s vetřelcem, co zasluhuje. Mnohokrát se mi to osvědčilo. Stygijští zloději byli mnohem odvážnější, ne takoví strašpytlové jako ti odsud. Proto jsem vyšel ze cviku. To uspávací kouzlo jsem už pár desítek let nepoužil a neodhadl jsem jeho sílu. Proto se tvůj kamarád už nevzbudil. U tebe jsem byl opatrnější.“

„Nechápu. V té místnosti byl se mnou jen Daymar. Nikoho jiného jsem neslyšel přicházet.“

„Ano, byl tam s tebou Daymar. Nebo spíše jeho tělo. Vypůjčil jsem si ho, abych tě vlákal do svého domu. Než zemřel, stačil jsem si přečíst jeho myšlenky a jeho vzpomínky. Věděl jsem, kde tě najdu, a taky, co musím udělat, abys mi uvěřil. A něco jsem se už dozvěděl i od tebe, ale ještě budu pokračovat. Tvé vzpomínky jsou velmi zajímavé.“

„Ty ses převtělil do Daymarova těla?“

„Ne tak docela, jen jsem si vypůjčil jeho podobu. Víš, já na sebe můžu vzít podobu každého člověka, kterého se dotknu rukou. A taky můžu bez omezení vstupovat do jeho mysli, až do nejhlubšího podvědomí. Podívej,“ a s tím se stařec začal měnit, nejen jeho tvář nabývala nové podoby, také celé jeho tělo,

vlasý i šaty. Neuplynulo ani dvacet úderů srdce a před celou stál Daymar jako živý. I hlas byl jeho.

„No, co tomu říkáš, barbare?“

„Působivé!“

„Jistěže. A co řekneš na tohle?“ usmál se čaroděj a o stejných dvacet úderů později uviděl Conan stát na chodbě... sám sebe! Vyskočil na nohy a pokusil se dostat ke dveřím, ale řetěz ho zastavil. Čaroděj se hlasitě zasmál, pak se zase proměnil ve starce a zvažněl.

„Tak dost! Začínáš mě nudit, Cimmeřane. Jsi přece Cimmeřan, že? Zloděj a válečník ze severu, který neumí plakat. Ale já tě k slzám doženu, tím si buď jistý. Až budeš umírat hladu, budeš s pláčem prosit o špetku jídla. Ale to bude až potom, co ohlodáš všechno maso z tamté mrtvolý v rohu.“

Conan se rychle otočil a tělem mu proběhla třesavka. Ve tmě si vůbec nevšiml, že není v cele sám. Jen tři kroky od něj ležel mrtvý Daymar! Ve tváři měl výraz zděšení, jako by v poslední chvíli života viděl něco strašlivého.

„Ano jsi silný jako všichni lidé tvého kmene,“ pokračoval Tooran. „Ale i tebe zachvátí hladové šílenství a já se na to budu chodit dívat. Teď mě však omluv, mám nějaké povinnosti. Táhle v té nádobě máš vodu. To abys nezemřel příliš brzy žízni. A také ti tu nechám tuhle louč. Hoří magickým plamenem, takže vydrží dlouho, velmi dlouho. Za pár dní se na tebe přijdu podívat.“ Čaroděj mávl rukou, zámek ve dveřích hlasitě cvakl a dveře se samy otevřely. Čaroděj vkročil do cely jen jednou nohou, ale i to stačilo, aby dosáhl na držák vedle dveří, do něhož zasunul planoucí kus dřeva. Ani na okamžik přitom nespustil Conana z očí a důsledně se držel mimo jeho dosah. Pak znovu kouzlem zamkl celu.

„Tak se tady zatím měj dobře, barbare. Já půjdu. Navíc, tahle podoba se mi už přestává líbit. Není moje původní, také

jsem si ji jen vypůjčil. Od jednoho starého žebráka, který jednoho dne zaklepal u mých dveří. Jenomže já almužnu nedávám. Byl už velice slabý a zemřel tak rychle, že jsem se ani nestačil dozvědět jeho jméno. Ale možná si ho už sám nepamatoval.“

„Proč tedy nenosíš svou skutečnou podobu?“

„No, víš, ona není moc hezká. Podívej!“

Proměna byla znovu rychlá, ale tentokrát se čaroděj nezměnil v žádného člověka. Conan se zděšením blízkým šílenství hleděl na ztělesnění hrůzy. To, co stálo na chodbě před celou, nebyl člověk, i když se to člověku podobalo. Postava byla lidská, oděná jen do jakéhosi kusu špinavého bílého plátna, neměla však žádnou tvář. Žádné oči, žádná ústa, nos či uši. Jen plochá, svráštěná stařecká kůže. Namísto vlasů pouze jakési řídké šedivé chloupky. Conan měl pocit, že vidí něco jako ožvlou mumii. Ano, tato bytost přišla ze Stygie, země přímo nasáklé temnou magií, která klidně mohla stvořit i tuhle zrůdu, tohoto muže bez tváře. Ta prokletá země stvořila i mnohem horší nestvůry. *Ale proč, u všech bohů, nezůstal doma? Proč straší tady? Mor na všechny čaroděje!* pomyslel si a tajně při tom doufal, že právě teď nechte jeho myšlenky.

Tooran však nijak nereagoval, jen po chvíli znovu nabyl podoby onoho žebráka.

„Líbilo se ti to, barbare?“

„Ano, jsi opravdu krasavec. Nepřemýšlel jsi, že zajdeš na některý maškarní ples do královského paláce? Nemusel by sis ani kupovat masku.“

„Však on tě ten smích přejde! Jak už jsem řekl, mám teď nějakou práci. Žel, nemohu ji odložit, musím ji vykonat, dokud jsou hvězdy ve správné konstelaci. Ale pak, až ji dokončím, se půjdu trochu zabavit a uvolnit. Přemýšlel jsem například, že

bych třeba navštívil tu tvoji hezkou hraběnku. Dareena se jmenuje, že?“

Conan vyskočil jako srnec, ale ani tentokrát se ke dveřím nedostal. Čaroděj se na něj posměšně zašklebil a zmizel ve tmě. Kdesi nahoře bouchly dveře a podzemím se zase rozlehlo ticho.

Conan se podíval na Daymara. Napůl seděl, napůl ležel v koutě cely. Bylo jasné, proč si ho dříve nevšiml. Kvůli tmavému oblečení splynul s tmou. On sám navíc soustředil své smysly na dveře a nerozhlížel se kolem.

Tak takhle jsme dopadli, kamaráde, pomyslel si. Promiň, že jsem ti krivdil. Myslel jsem, že jsi mě zradil, ale teď vidím, že to tak nebylo. Tohle není městské vězení, tohle je mnohem horší. Na druhou stranu jsi měl vlastně štěstí – zemřel jsi rychle. Já tady budu asi umírat hodně dlouho. Ale neboj se, Daymare, za žádnou cenu nebudu ohryzávat tvé maso. Takovou radost tomu starému lumpovi neudělám. Já nějaký hlad snesu. Horší to bude, až mi dojde voda. Ta nádoba není bezedná.

Vstal a vzal do ruky černou hliněnou amforu. Byla plná a voda v ní byla čerstvá a příjemně chladivá. Určitě mu vystačí na dobrých šest sedm dní. *Ten čaroděj si tedy umí s člověkem hrát. Ale jsou to kruté hrátky. Nechá mu plnou nádobu s vodou, ale ani kousek jídla...*

Najednou se zarazil. *No jo, nádoba! Nádobíčko! Daymarovo nádobíčko! Co když...?* Rychle se sklonil k mrtvému tělu přítele a sáhl pod kabát. Byly tam! Všechny! Paklíče, pácidla, kleště i vrtáky. Rychle je vyndal z tajných kapes a brzy našel to, co potřeboval. Pochmurně se usmál a pak si lehce sundal pouto z nohy. Ani odemknout zámek na dveřích cely nebyl problém. Ať už byl ten čaroděj kýmkoliv, tento zámek dělal obyčejný zámečník.

Conan si užíval nabyté svobody. Zatím ještě z toho domu

hrůzy nebyl venku, ale už mu k tomu moc nescházelo. Vzal si některé věci z Daymarova nádobička, o kterých si myslel, že je může potřebovat. Navíc, některé bylo možno v případě nutnosti použít i jako provizorní zbraně. Byly z dobré oceli. Nakonec vzal louči z držáku a věnoval příteli soucitný pohled. Nezasloužil si takhle umřít. A už vůbec ne tak mladý. *Přísahám při Cromovi, že se pro tebe vrátím, Daymare. Nenechám tě tady. A ten proklatý čaroděj za to zaplatí.*

Conan se po schodech dostal do hlavních prostor domu, ale tam zjistil, že vůbec nemá vyhráno. Ocitl se v typickém stygijském labyrintu. Značky si při příchodu nedělal, a i kdyby, Tooran by je dávno smazal. Procházel tichými, temnými chodbami. Louči raději zahodil zpátky do sklepa, chvíli nechal oči přivyknout tmě a vydal se hledat východ. Brzy mu došlo, že to nebude vůbec jednoduché. Kdyby se alespoň dostal do té knihovny. Odtamtud by už snad cestu našel.

Pohyboval se tak potichu, jak to jen uměl. Tooran tady někde určitě ještě byl a on neměl nejmenší chuť ho potkat. Mohl se objevit kdykoliv a odkudkoliv. Byl tu doma, znal tenhle dům jako své boty. Ale zatím, zdá se, netušil, že vězeň uprchl. To mu dávalo jistou výhodu, i když jen pochybnou. Kdyby došlo k setkání s čarodějem, musí ho zabít dřív, než stihne použít nějaké temné kouzlo.

Náhle se před ním otevřel volný prostor a nad hlavou zahlédl pomalu blednoucí oblohu. Nebyl však na ulici. Bylo to atrium, malý dvorek uprostřed domu, kde do mramorového bazénku stékala dešťová voda. Tady však pršelo velmi zřídka, takže i teď byla nádrž prázdná. Conan vzhlédl k nebi a to mu vnučilo spásnou myšlenku. Rychle se naposledy rozhlédl, pak se rukama zachytil o nejbližší výstupek ve zdi a začal lézt nahoru. Na střechu! Tooranův dům byl přízemní, neměl patro.

Vylézt na střechu bylo snadné a stejně snadné bylo zjistit, kudy se má vydat, aby se dostal do uličky, kam ústil zadní východ. Bylo už dost světlo na to, aby viděl, kam stoupá. Některé místnosti však měly stropní okna a on neměl nejmenší chuť propadnout se zpátky dovnitř. Ale to by musel kráčet po normální, obyčejné střeše. Jenže tahle byla jaksi divná. Měl pocit, jako by se vlnila a chtěla ho shodit dolů. Bylo to, jako když domem hýbe zemětřesení, ale zdi se ani nehnuly. Navíc přes podrážky bot cítil silné teplo, přímo žárl. Bylo to jako kráčet po rozpálené plotně. Sám sebe v duchu pochválil za to, že si nechal boty, které mu darovala Dareena. Kdyby si obul své obvyklé sandály, asi by teď tančil velmi nehezky a velmi bolestivý tanec.

Rychle se odrazil a skočil na zídku kus vpředu, ale ani tam dlouho nezůstal. Pohledem si už dopředu vyhlédl další místo a jedním skokem se na něj přenesl. Třetím se ocitl na okraji střechy. Tady to už tak moc nepálilo a také chvění ustalo. Zato ho do nosu udeřil zápach dýmu – kůže jeho bot začínala doutnat. Dvěma trhnutími je serval z nohou a odhodil.

Vždy byl rád, že vojáci městské stráže nosí brnění, které občas vrže a to vrzání je slyšet už z dálky. Nejednou ho to zachránilo a tentokrát také. Už už se chystal seskočit ze střechy na ulici, když zaslechl ony známé zvuky, jak se tře ocel o ocel. Zarazil se v půli kroku, skrčil se za atiku a zůstal tam, dokud hlídka, které téměř padl do náruče, neprošla a nezmizela z dohledu.

Vrátil se do své skrýše ve východní čtvrti Erúku, ale dlouho se tam nezdržel. Jen si vyměnil šaty nasáklé pachem podzemí a smrti, která nad ním tak nečekaně roztáhla své ruce. Vzal si nějaké zbraně a vydal se probouzejícím se městem k domu hračky Dareeny.

Musel ji varovat. Začal mít tu ženu docela rád a cítil, že mu na ní záleží. Nejen proto, že s ní trávil krásné noci, nejen

proto, že mu zachránila život, ale hlavně proto, že se k němu chovala jako k sobě rovnému. Pro ostatní erucké ženy byl jen jakýmsi tupým barbaram ze severu, pro ni byl zajímavý mladý muž. Ráda naslouchala jeho vyprávěním o dobrodružstvích na dalekých pláních, která prožil. Sama moc nectovala, proto ji zajímalo všechno o cizích královstvích, která navštívil. Ona znala svět jen z mapy, on ho celý prošel – od zlatem se skvoucí Zingary až po tajemnou Khitáj, od mrazivého Asgardu po žhnoucí savany Zembabwei. Conanovi lichotilo, že tak inteligentní žena, jakou Dareena nepochybně byla, je ochotná mu celé hodiny naslouchat se zatajeným dechem, že ho bere nejen jako zdroj zábavy a uspokojení, ale i jako studnici dalších nových znalostí. Upřímně se těšila na každou jeho návštěvu.

Spěchal, ale zároveň si dával dobrý pozor, aby nepadl do rukou některé hlídce městské stráže. Bohatá čtvrt, v níž hraběnka bydlela, byla pod stálým dohledem. Ani v tak časnou hodinu strážci neodpočívali. Kdyby ho tady a teď chytili ozbrojeného, nedopadl by dobře.

Okna i okenice v celém domě byly pevně zavřené, tudíž mu nezbývalo nic jiného než zaklepat na bránu. Trvalo hodnou chvíli, než mu rozespálá služebná otevřela. Vykulila na něho své velké černé oči a překvapeně ho vpustila dovnitř.

„Conane! Co tady děláš?“

„Poslyš, Zamiro, byl jsem dnes v noci u hraběnky?“

„Co? Jsi v pořádku, Conane? Neměl bys pít tak brzy poránu. Plácáš pak nesmysly.“

„Nic jsem nepil a neplácám nesmysly. Normálně se tě ptám, jestli jsem dnes v noci byl s hraběnkou.“

„Copak ty se na to nepamatuješ?“

„Dobře, jak chceš – ne, nepamatuji se!“

„Tak dobře – ne, v noci jsi u hraběnky nebyl, spala sama

a popravdě z toho byla dost nervózní. Neřekl jsi jí, kam jdeš, a bála se o tebe.“

„Ještě spí?“

„Pokud ji nevzbudilo tvé bušení, tak ano.“

„Vzbudilo!“ Hraběncin hlas zazněl od schodů do patra. Stála tam, měla na sobě jen sametový župan, vlasy rozčuchané, tváře nenalíčené, ale přesto byla velice krásná. „Co se děje?“

Conan ji zavedl zpátky do ložnice a v krátkosti jí vylíčil události uplynulé noci. Když jí řekl, kam se s Daymarem vydali, skoro omdlela.

„Vy jste se museli zbláznit!“ rozkřičela se, když se trochu vzpamatovala. „Takové šílenství! Začínat si se stygijským čarodějem! Co jste čekali? Že vás uvítá s otevřenou náručí? Ten chlap je nebezpečný, i sám satrapa se ho bojí.“

„Poslyš, je mi líto, že jsem tě do toho zatáhl. Proto jsem tady.“

„O čem to mluvíš? Jak zatáhl?“

„Víš o tobě. Přečetl si to v mých vzpomínkách, když jsem byl v bezvědomí. Obávám se, že po tobě půjde. A o to víc, až zjistí, že jsem mu utekl. Nevím, kde je teď, ale až to zjistí, bude zuřit. Musíš zmizet.“

„A to tedy ne!“ vykřikla Dareena a zlostně se podívala na Conana. „Poslyš, barbare! Já nikam utíkat nebudu. Toho mám už dost! Je mi třicet a pořád jen někam utíkám. Ne, zůstanu tady, ať se děje, co se děje.“

„To není dobrý nápad. Nemůžu tady být pořád s tebou.“

„Umím se o sebe postarat!“

„To vím, ale je to čaroděj.“

„Poslyš, říkáš, že ten Tooran může na sebe vzít podobu každého, na koho sáhne rukou?“

„Ano.“

„Tvou také?“